

— W ramach trzeciej części zarzutu strona skarżąca podnosi, że w swoim uzasadnieniu Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się niedokładności w ustaleniach stanu faktycznego, związanych ze zniekształceniem, względnie nieuwzględnieniem przedstawionych mu dowodów (pkt 80, 81, 85, 88 i 90 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Gooré przeciwko Radzie

(Sprawa T-285/11)

(2011/C 238/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charles Kader Gooré (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat F. L. Meynot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w odniesieniu do umieszczenia nazwiska Charles'a Kadera Goorégo w wykazie załącznika II (i stwierdzenie, że nie ma do niego zastosowania);
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz Charles'a Kadera Goorégo kwoty pięćdziesięciu tysięcy euro (50 000 EUR) tytułem naprawienia poniesionej szkody;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, niespełnienie obowiązku uzasadnienia, a po drugie, naruszenie zasady proporcjonalności, gdyż środki ograniczające wykraczają poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia celów zamierzonych przez Radę Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów. Strona skarżąca zarzuca Radzie Unii Europejskiej, po pierwsze, naruszenie prawa do obrony, gdyż stronie skarżącej nigdy nie przedstawiono całości okoliczności uzasadniających podjęcie środka, a po drugie, naruszenia prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2011 r. — Heitkamp BauHolding przeciwko Komisji

(Sprawa T-287/11)

(2011/C 238/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heitkamp BauHolding (Herne, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt W. Niemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 26 stycznia 2011 r. w brzmieniu nadanym jej przez sprostowanie z dnia 15 kwietnia 2011 r. (zgodnie z dotychczasowym stanem wiedzy strony skarżącej dotychczas nieopublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

- Klauzula przewidująca możliwość przenoszenia strat (Sanierungsklausel) zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) niemieckiej Körperschaftssteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „KStG”) nie stanowi środka pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE. Pozwana popełniła błąd już na etapie klasyfikacji systemu referencji, jako że za punkt wyjścia przyjęła system referencji „Przepisy przewidujące odliczenie straty przez osoby prawne, w których dochodzi do zakupu udziałów lub akcji”. W rzeczywistości system referencji stanowi raczej czasowo nieograniczona możliwość przenoszenia strat, która — jako emanacja obiektywnej ceny netto — obowiązuje również w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych.
- Przewidziany w § 8 lit. c) KStG brak możliwości przeniesienia straty musi być zatem kwalifikowany jako wyjątek, podczas gdy klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty zawarta w § 8 lit. c) ust. 1 lit. a) KStG, stanowi wyjątek od tego wyjątku, a więc de facto ustanawia ona zasadę ogólną, która wyraża zasadę proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu (Leistungsfähigkeitsprinzip) również w przypadku przedsiębiorstw wymagających restrukturyzacji.
- Pozwana przyznaje co prawda, że „system referencji stanowi niemiecki system podatku dochodowego od osób prawnych w obecnie obowiązującym brzmieniu”, nie zauważa jednak, że wraz z wejściem w życie Wachstumsbeschleunigungsgesetz (ustawy w sprawie przyspieszenia wzrostu gospodarczego) sytuacja prawa w Republice Federalnej Niemiec uległa zmianie. Po wprowadzeniu uregulowania dotyczącego cichej